

Záradék: A 6. sorszámú kijavító végzéssel az ítélet kijavítva.
Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.121/2022/4.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Herbály Ügyvédi Iroda (cím 1.; ügyintéző: dr. Herbály Péter ügyvéd) által képviselt **felperes** (cím 2) **felperesnek**, dr. Várhelyi Tamás ügyvéd (cím 3) által képviselt **alperes** (cím 4.) **alperes** ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 25. számú ítélete ellen, az alperes 32. sorszámú fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 60.000 (hatvanezer) forint Áfa-t is magában foglaló felülvizsgálati eljárási költséget, és 25.400 (huszonötezer-négyszáz) Áfa-t is magában foglaló másodfokú perköltséget.

A perben felmerült 305.600 (háromszázötezer- hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, 189.494 (száznyolcvankilencezer- négyszázkilencvennégy) forint fellebbezési illetéket, és 142.121 (száznegyvenkétezer- százhuszonegy) forint eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A peres felek 2010. február 4. napján határozatlan időre szóló munkaviszonyt létesítettek gépjárművezetői munkakör betöltésére. Az alperes és váltótársa az általuk vezetett forgalmi rendszámú típusú gépjárművel nemzetközi fuvarfeladat teljesítésével összefüggésben 2013. október 28. napján hajnalban a varsói repülőtéren megálltak, ahol 18 óráig pihenőidejüket töltötték. Az alperes és a váltótársa aludtak, ezt követően az alperes vezette a gépjárművet, későbbiekben 4,5 óra vezetést követően a váltótársa vette át a vezetést, aki ugyancsak 4,5 órát vezetett. A második sofőrcserét követően az alperes vezette a gépjárművet, hajnali 5 óra 27 perckor vezetés közben elaludt, amelynek következtében a németországi A9-es autópálya 157,4 km-es szelvényénél az autópályát elhagyta és a szalagkorlátot átszakítva az út menti árokba sodródott.

[2] A felperes a gépjármű műszaki mentésével kapcsolatban 6482 eurót fizetett ki, valamint 500 euró kauciót utalt át az alperes bankszámlájára a német rendőrhatalóság számára. A jármű javításával összefüggésben 891.947.- forint költsége keletkezett.

[3] A peres felek között a munkaviszony 2014. január 7-ével szűnt meg.

Kereset és ellenkérelem

[4] A felperes a módosított keresetében 6982 euró és járulékai, valamint 891.947.- forint és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Érvelése szerint az alperes súlyos gondatlansággal szegte meg a munkakörhöz kapcsolódó feladatainak ellátásával összefüggő lényeges kötelezettségét, figyelemmel arra, hogy nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható a munkaszerződés teljesítése során.

[5] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, hivatkozással arra, hogy sem szándékosan, sem súlyos gondatlansággal nem járt el, így nem okozott kárt a felperesnek. Állítása szerint hirtelen került sor az elalvására, megelőzőleg nem érzett sem álmoságot, sem fáradtságot.

[6] A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 6. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy a felperes részére kártérítés jogcímén 6982.- euró, ezen összeg után kamat, 891.947.- forint, ezen összeg után kamat, valamint perköltséget fizessen meg. A Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett részében helyben hagyta. A Kúria az 11. számú végzésével a Budapest Környéki Törvényszék 5. számú ítéletét a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6. számú ítéletére is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[7] A Kúria végzése indokolásában hangsúlyozta, hogy a súlyos gondatlanság megállapításánál az eset összes körülményeit értékelni kell, és ebből a szempontból annak is jelentősége lehet, hogy a munkáltató mennyiben biztosította a munkavégzés feltételeit, adott esetben a megfelelő pihenésre a lehetőséget, továbbá a nemzetközi közúti fuvarozásra vonatkozó nemzeti és uniós előírások szabályainak betartását mennyiben követelte meg. Kifejtette, hogy a munkavállaló nincs elzárva attól, hogy a részbeni vagy egészbeni kárfelelősség alóli mentesülésre vonatkozó körülményeit biztosítsa. A bíróságok részéről elmaradt a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (2) bekezdés utolsó mondatában foglalt tájékoztatása, miszerint az alperesnek a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyításra szoruló tényekről a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről tájékoztatást kell kapnia. Az alperes az elsőfokú eljárásban is előadta, hogy az elalvásának előzetes tünetei nem voltak, tehát nem láthatta előre magatartása (elalvás) károkozó következményeit. Az elsőfokú bíróság azonban nem oktatta ki arról, hogy erre vonatkozóan bizonyítást ajánlhat fel. Önmagában az elalvás, ahhoz vezető folyamat feltárása nélkül az alperes perbeli előadására tekintettel nem eredményezheti a súlyosan gondatlan károkozó magatartás megállapítását.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére kártérítés jogcímén 6982.- eurót, ezen összeg után kamatot, 891.947.- forintot, ezen összeg után kamatot, valamint perköltséget.

[9] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban igazságügyi orvosszakértőt rendelt ki. Az igazságügyi orvosszakértő véleményében úgy nyilatkozott, hogy az alperes egészségi állapotára tekintettel a baleset idején minden előjel nélkül eszméletvesztés nem volt várható.

[10] Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperesi magatartás súlyos gondatlanságát a felperes a perben bizonyította. E megállapítását arra alapozta, hogy az alperesnek az elalvást megelőző tüneteket éreznie kellett, ezért az adott helyzetben elvárható magatartás az lett volna tőle, hogy a munkavégzést felfüggeszti, vagy a társát kéri meg, hogy tovább vezessen. Ezzel összefüggésben rámutatott arra, hogy a szakvélemény és annak kiegészítése alapján is rögzíthető az, hogy alvási apnoé betegség hiányában az esetleges elalvás előtt érezni lehet, hogy az érintett személy álmos, figyelme lankad, tudatosulhat benne, hogy az elalvás közeli állapotban van.

[11] Az elsőfokú ítélet rögzítette, hogy az alperesnél 2018. szeptemberében közepesen súlyos alvási apnoé betegséget diagnosztizáltak, azt azonban a szakértő nem állapította meg, hogy 2013. október 29. napján ilyen betegségben szenvedett-e. A szakvélemény-kiegészítés e tekintetben kizárólag azt a megállapítást tette, hogy nem

állapítható meg bizonyossággal az, hogy a baleset időpontjában szenvedett-e alvási apnoé betegségben az alperes, de szakértőleg ezt kizárni nem lehet.

[12] Az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény alapján arra az álláspontra jutott, hogy a perbeli balesetet az alperes elalvása okozta. Az alperes alapvető kötelezettsége volt, hogy munkaideje alatt munkaképes állapotban álljon a munkáltató rendelkezésére. Ezt nem csupán a munkaszerződése és a munkaköri leírása tartalmazta, hanem az általa végzett munkaköri feladatra vonatkozóan kötelezően alkalmazandó a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (a továbbiakban KRESZ) 4. § (1) bekezdés a) pontja is. Azáltal, hogy az alperes a járművet nem biztonságos vezetésre képes állapotban vezette, alapvető munkaköri kötelezettségét szegte meg.

[13] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a felelősség alóli kimentés körében a rá háruló bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, így nem fogadhatta el azon hivatkozását, hogy az elalvás minden előzmény nélkül váratlanul tört rá, ezen állítását ugyanis nem tudta bizonyítani.

[14] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az eljárás során nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy a felperes a biztonságos munkavégzés feltételeit nem biztosította, megfelelő pihenésre nem adott lehetőséget, illetve a nemzetközi közúti fuvarozásra vonatkozó szabályokat megszegte.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[15] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság utasítását kérte újabb eljárásra, és újabb határozat hozatalára.

[16] Az alperes hivatkozott arra, hogy az elsőfokon eljáró bíróság a tényállást hiányosan tárta fel, valamint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján téves jogi következtetésre jutott, ezért ítélete jogszabálysértő. Ezen kívül a bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének sem. A bíróság ugyanis nem jelölte meg azokat a bizonyítékokat, amelyekre az ítéletet alapozta. Az alperes álláspontja szerint ugyanis semmiféle peradat, bizonyíték nem állt rendelkezésre, amely kétséget kizáróan bizonyítaná, vagy legalább valószínűsítene azt, hogy az alperes a balesetet megelőzően bármilyen munkaköri kötelezettségét megszegte volna, mely következtetését az elsőfokú bíróság sem fejtette ki.

[17] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a peres felek előadása, valamint erre vonatkozó bizonyítékok nélkül állapította meg, hogy az alperes minden kétséget kizáróan tudatában volt annak, hogy el fog aludni. Az indokolás a szakértői véleménnyel kapcsolatban ugyanakkor tartalmazta azt is, hogy nem állapítható meg bizonyossággal az, hogy a baleset időpontjában szenvedett-e alvási apnoé betegségben az alperes, szakértőileg ezt kizárni nem lehetett.

[18] Az alperes továbbra is hivatkozott a Kúria MfvI.10.617/2016/11. számú végzésére, miszerint önmagában az elalvás, valamint az ahhoz vezető folyamat feltárása nélkül nem eredményezheti a súlyosan gondatlan károkozó magatartás megállapítását.

[19] Az alperes előadása szerint az elsőfokú ítélet az elalváshoz vezető folyamatról semmit nem tartalmaz, a munkavállaló súlyos gondatlanságát kizárólag abban látta, hogy az elalvás lehetőségének tudatában is tovább vezetett.

[20] Sérelmezte azt is, hogy az indokolás nem tért ki arra, hogy miért zárta ki kategorikusan azt, hogy a balesetet 1-2 másodperces minden előjel nélküli „mikroalvás” előzte meg. Nem értékelte az ítélet azt sem, hogy a szakértő rögzítette, hogy az alperes munkavégzési rendje „a balesetek kialakulásának kockázatát – függetlenül egyéb, akár aluszékonyossággal járó betegség társulásától – növelheti, hiszen alapvetően idegen a szervezet számára a normális emberi alvás – ébrenlét ritmushoz viszonyítva”.

[21] Hivatkozott arra, hogy az alperes munkarendje figyelemmel a szakértői vélemény erre vonatkozó megállapításai alapján, mennyiben játszhatott közre a baleset bekövetkezésében.

[22] Előadta, hogy a törvényszék nem tulajdonított jelentőséget annak az okiratokkal alátámasztott körülménynek sem, hogy a német rendőrség semmiféle szabályszegést nem állapított meg az alperessel szemben és vele szemben semmilyen büntetést nem szabott ki. Amennyiben a rendőrség megállapítása szerint az alperes nem sértett közlekedési szabályt, ez legalábbis kétséges teszi, hogy súlyosan gondatlanul járt el.

[23] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes tényállása és jogi indokolása alapján.

[24] Előadta, hogy az alperesnek, mint hivatásos nemzetközi tehergépjármű vezetőnek a munkaviszonyból származó kötelezettsége volt, hogy a rábízott szerelvényt és áruval a megadott helyre, a megadott időpontban az irányadó közlekedési szabályok figyelembevételével sérülésmentesen megérkezzen, és eközben a rábízott szerelvényben se

tegyen kárt. Hivatkozott arra, hogy a felperes hiába biztosította az alperes részére a szabályszerű pihenőidőt, ő azt nem pihenésre használta, másrészt pedig a pihenőidő utáni vezetés során fellépő álmoság érzését könnyelműen figyelmen kívül hagyta, tovább vezetett.

[25] Az alperes kötelezettségszegése tehát abban állt, hogy a munka törvénykönyvében, a munkaszerződésben és a munkaköri leírásban is rögzített biztonságos, a közlekedési és egyéb irányadó szabályok betartásával történő munkavégzésre vonatkozó kötelezettségét megszegte, vezetés közben elaludt, és ezzel a munkáltatónak kárt okozott.

[26] Az alperes nem bizonyította, hogy a baleset időpontjában alvási apnoé betegségben szenvedett, így azt kell alapul venni, hogy érezte azt, hogy álmos, hamarosan el fog aludni, de ennek ellenére nem állt meg.

[27] A felperes előadta, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során a Kúria útmutatásainak eleget tett, ugyanis az elalvás körében feltárta az ahhoz vezető okfolyamatot. Annak során pedig azt állapította meg, hogy az alperes nem szenvedett a baleset időpontjában alvási apnoé betegségben, így a szakértői véleményben foglaltak szerint szükségszerűen éreznie kellett az elalvás előtti álmoságot, azonban ő ezt figyelmen kívül hagyta. Az alperesnek lehetősége lett volna kimentésre, de nem tudta bizonyítani, hogy alvászavarban szenvedett. A felperes hivatkozott arra, hogy amennyiben az alperes már a balesetet megelőzően is tapasztalt azonnali bealvással járó alvási apnoé tüneteket, de ezt elmulasztotta a munkáltatói jogkör gyakorlójának jelezni, az részéről nagy könnyelműséget jelentett. Mivel az alperes nem tudta bizonyítani, hogy alvási apnoében szenvedett, így kétség sem merül fel abban a körben, hogy a mikroalvás sem merülhetett fel.

[28] Hivatkozott arra, hogy az alperes munkarendje az átlagos bioritmushoz képest valóban eltérő, ez azonban nem tárgya a pernek.

[29] A felperes előadta, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének részletesen eleget tett. Álláspontja szerint bizonyította az alperes kötelezettségszegését, a kár tényét, a kár mértékét, valamint az okozati összefüggést. Az alperes azonban a felelősségét nem mentette ki, kimentési okot nem bizonyított. Bizonyítatlanság hiányában úgy kell tekinteni, hogy az alperes nem szenvedett a baleset időpontjában alvási apnoé betegségben.

[30] A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság az 1.Mf.31.105/2021/9. számú ítéletével a Budapest Környéki Törvényszék 25. számú ítéletének az alperest 436,5 euro megfizetésére vonatkozó rendelkezését helybenhagyta, az elsőfokú ítélet további rendelkezéseit megváltoztatta és a felperes keresetét egyebekben elutasította.

[31] A Kúria az Mfv.IV.10.142/2021/3. számú végzésével a Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.105/2021/9. számú ítéletének az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyó rendelkezését nem érintette, ezt meghaladóan a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[32] A Kúria a felek felülvizsgálati eljárási költségét személyenként 60.000 forintban, a felülvizsgálati eljárás illetékét 305.600 forintban állapította meg, melynek viseléséről a másodfokú bíróság dönt.

[33] A Kúria álláspontja szerint a megelőző és a megismételt eljárásban a felperes az alperes kártérítési felelőssége fennállását bizonyította. Igazolta, hogy az alperes a munkaszerződésében, a munkaköri leírásában és a munkakörére kötelezően alkalmazandó KRESZ 4. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakat megsértve, munkaköri feladatának ellátása során a gépjármű vezetése közben elaludt, így a munkaköri kötelezettsége megszegésével a felperesnek kárt okozott.

[34] A Kúria az Mfv.I.10.617/2016. számú hatályon kívül helyező végzés indokolásában rögzítette, hogy a felelősség alól kimentést szabályozó Mt. 179. § (4) bekezdése nem volt a megelőző eljárás tárgya.

[35] A Kúria rámutatott arra, hogy a perben az Mt. 179. § (4) bekezdésében foglalt kimentés bizonyítása az alperest terhelte. Ennek alapján azt kellett igazolnia, hogy a vezetés közbeni elalvását a baleset idején már fennálló, de általa nem ismert alvási apnoé betegsége okozta. Ugyanakkor a szakvélemény megállapításai ilyen következtetés levonására nem adnak alapot. A szakértő azon véleménye, hogy nem zárható ki a betegség 2013-ban történő fennállása sem, önmagában nem elegendő a felelősség alóli mentesülést eredményező előreláthatóság hiányának ítéleti bizonyossággal történő megállapításához.

[36] A Kúria utasítása szerint a másodfokú bíróságnak a rendelkezésre álló bizonyítékok – különösen az alperes hivatkozásai és a szakértői vélemény megállapításai – alapján kell állást foglalni arról, hogy a károkozást eredményező munkavállalói magatartás gondatlannak vagy súlyos gondatlannak tekinthető, vagy van-e olyan perdöntő bizonyíték, amely alapot adhat a kártérítési felelősség alóli mentesülésre.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[37] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[38] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást megállapította, a bizonyítási eljárást lefolytatta, az érdemi döntésével egyetértett, ezért azt a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[39] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá:

[40] A Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 179.§ (1) bekezdése szerint a munkavállaló a munkaviszonyból származó kötelezettségének megszegésével okozott kárt köteles megtéríteni, ha nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben elvárható.

Az (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállását, a kárt, valamint az okozati összefüggést a munkáltatónak kell bizonyítania.

A (3) bekezdés értelmében a kártérítés mértéke nem haladhatja meg a munkavállaló négy havi távolléti díjának összegét, szándékos vagy súlyosan gondatlan károkozás esetén a teljes kárt meg kell téríteni.

A (4) bekezdés szerint nem kell megtéríteni azt a kárt, amelynek bekövetkezése a károkozás idején nem volt előre látható, vagy amelyet a munkáltató vétkes magatartása okozott, vagy amely abból származott, hogy a munkáltató kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget.

A kár enyhítésére a 177. §-ban foglalt rendelkezéseket kell alkalmazni.

[41] Az MK. 25. számú állásfoglalás szerint a munkavállalói károkozás szándékosságát abban az esetben kell megállapítani, ha a munkavállaló magatartásának (mulasztásának) károsító következményeit előre látja és azokat kívánja (közvetlen szándék) vagy azokba belenyugszik (eshetőleges szándék). A munkavállalói károkozás gondatlanságát abban az esetben kell megállapítani, ha a munkavállaló a kár bekövetkezésének lehetőségét előre látja ugyan, ám bízik azok elmaradásában (luxoria), vagy azért nem látja előre, mert az adott helyzetben általában elvárható gondosságot elmulasztja (negligencia).

[42] A „Nagykommentár a Munka törvénykönyvéről” a súlyos gondatlanságot akként értelmezi, hogy súlyos gondatlansággal cselekszik az, aki feltűnő közömbösséggel jár el (MD.II/260., MD.II/262.). A gondatlanság súlyos voltát nem a szabálytalan magatartás egyszeri vagy ismételt volta dönti el, hanem az ügy összes körülményei. Általánosságban rögzíthető, hogy ha a körülmények alapján a munkavállalóknak – kötelességszerű magatartás folytán – nyilvánvalóan fel kell ismernie cselekménye súlyos szabálytalan voltát, feltűnő közömbösséggel elkövetettnek minősül, amennyiben ez nem történik meg (BH.2005.370., BH.1999.527.).

[43] A Kúria a BDT.2002.641. számú eseti döntésében kimondta, hogy a súlyos gondatlanság vizsgálatánál az eset összes körülményét fel kell tární, és csak ezt követően lehet állást foglalni abban a vonatkozásban, hogy valakinek az eljárása súlyos gondatlanságként való minősítése ad-e alapot. A súlyos gondatlanság általában akkor áll fenn, ha a gondosságnak olyan feltűnő elhanyagolása állapítható meg, amely már egészen közel áll a szándékossághoz. Általában véve a súlyos gondatlan magatartásokat már a felelőtlenség, az esetleges hátrányos következményekkel kapcsolatos nagyfokú közömbösség jellemzi.

[44] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban igazságügyi orvosszakértőt rendelt ki. Az igazságügyi orvosszakértő véleményében úgy nyilatkozott, hogy az alperes egészségi állapotára tekintettel a baleset idején minden előjel nélkül eszméletvesztés nem volt várható.

[45] A Kúria a végzésében rámutatott arra, hogy a szakértő azon véleménye, hogy nem zárható ki a betegség 2013-ban történt fennállása sem, önmagában nem elegendő a felelősség alóli mentesülést eredményező előreláthatóság hiányának ítéleti bizonyossággal történő megállapításához.

[46] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint az alperesi magatartás súlyos gondatlanságát a felperes a perben bizonyította. Az alperesnek az elalvást megelőző tüneteket éreznie kellett, ezért az adott helyzetben elvárható magatartás az lett volna, hogy a munkavégzést felfüggeszti vagy a társát kéri meg, hogy tovább vezessen. A szakvélemény és annak kiegészítése alapján megállapítható, hogy az alvási apnoé betegség hiányában az esetleges elalvás előtt érezni lehet, hogy az érintett személy álmos, figyelme lankad, tudatosulhat benne, hogy az elalvás közeli állapotban van.

[47] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az alperesnél 2018. szeptemberében közepesen súlyos alvási apnoé betegséget diagnosztizáltak, azt azonban a szakértő nem állapította meg, hogy 2013. október 29. napján ilyen betegségben szenvedett-e.

[48] A fentiek alapján a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem tudta ítéleti bizonyossággal bizonyítani azt, hogy az alvási apnoé betegsége fennállt a betegsége pillanatában, ezért a mentesülés körülményei, illetve feltételei nem állnak fenn. Az alperes tehát a felelősség alól mentesülés körében a ráháruló bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint az alperes súlyosan gondatlanul járt el.

[49] Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy az eljárás során nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy a felperes a biztonságos munkavégzés feltételeit nem

biztosította, megfelelő pihenésre nem adott lehetőséget, illetve a nemzetközi közúti fuvarozásra vonatkozó szabályokat megszegte.

Záró rész

[50] A másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§. (2) és (5) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest másodfokú perköltség, és felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.

[51] Az alperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján, ezért a perben felmerült kereseti, fellebbezési, és felülvizsgálati eljárás illetéket az állam viseli.

[52] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 233.§-a zárja ki.

Budapest, 2022. május 17.

dr. Bicskei Ildikó s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

dr. Kulisity Mária s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró